Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 29de Marts 1857.

Den, som ikke elsker sin Broder, elsker ikke Gud. — Hvis vi ikke have Tillid til vore Ledere, kunne vi heller ikke have det til et høiere Væsen. — Kirken har Saliggjørelsens Nøgler. — Guds Omsorg for sine Hellige.

Der er bleven sagt en heel Deel af Brødrene, som netop have talet, og jeg har ikke hørt Noget, uden hvad der har glædet mig, og hvad som jeg anseer for at være rigtigt; deres Begreber og Lærdomme ere gode.

Det glæder mig at høre Brødrene staae frem og udtale deres Følelser, deres Tro og deres Anskuelser. Jeg er meget tilfreds med de Bemærkninger, som Brødrene William Hooper og Robert Burton gjorde, især med hvad de sagde angaaende Lydighed.

Det kan ved første Øiekast maaskee synes underligt, og det er saa for det uinspirerede Sind, at et Folk skulde kunne have Mangel paa Tillid til eller Tro paa en retfærdig Mand paa Jorden, en Mangel, som svækker deres Haab og Tro hurtigere end Tilfældet er, naar de mangle Tillid til deres Gud. Saaledes er det dog, hvor besynderligt det end synes at være, endskjøndt vi kunne høre Mænd sige, at de ønske, de havde saa stor Tillid til deres Ledere, at de ei behøvede at spørge, om dette eller hiint er ret, men blot udføre, hvad der bliver dem paalagt. Intet Menneske vil faae den Grad af Tillid, uden den er grundet paa Sandhed. Her opstaaer der strax et Spørgsmaal i Sindet: „Vil det frelse Menneskene, at de gjøre som det bliver dem sagt af hvilkensomhelst Mand paa Jorden, dersom de ere forsømmelige i deres Pligter mod Gud og ikke have Jesu Christi Aand?" Svaret er ligefrem: „Ingen kan have denne ubetingede Tillid til en retfærdig Mand, uden han selv vandrer paa Pligtens Sti."

Ulykken med Verden i alle dens Partier og Delinger er, at de ikke have mere Tillid til hverandre, end de have til deres Gud, og det er slet ingen, nei, ikke den mindste. Dette forvirrer og ødelægger Nationerne; de svækkes derved og sønderbrydes. Ja Spiren til Ødelæggelse ligger i de Riger, som ikke have Tillid til hverandre.

Apostelen Johannes, idet han om-

handler Kjærligheden til Gud, som skulde boe i os, skriver: „Hvo, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet?" Det er umuligt. Dette forstaaer Menneskeslægten ikke. De have intet Begreb om, hvem det er, Apostelen kalder „Broder." De have i deres Sind og Troesbekjendelser, som Br. Hooper bemærkede, dannet sig Begreber om mange Gjenstande, som de kalde deres Gud. Størstedelen af de Christne har tre Guder i een. Hos dem er denne ene Gud tre Personer, og alligevel kun een, hvilket i Virkeligheden beløber sig til, at han ingen Gud er. Hvorfor ikke? Fordi han hverken har Legeme, Dele eller Lidenskaber, og er følgelig aldeles ingen Person.

Hvad Virkning har denne Læresætning, hvorsomhelst den christne Verdens Indflydelse har strakt sig hen? Hvor de forkynde denne Lære, tilintetgjøre de ethvert Begreb om Gud hos Alle og Enhver, de have Indflydelse over; følgeligviis vide de intet om ham, og da kunne vi ikke vente, at Menneskene kunne have Tillid til ham. Han, som kjender Menneskenes Svaghed, er langmodig; og dersom de tale imod ham, og nedsætte hans Charakteer, fremstille hans Person i et forkeert Lys og tale ilde om hans Værdighed, saa tilskriver han det den Vildfarelse og Uvidenhed, som hans saakaldte Christne have indprentet i Menneskenes Sind, og tilregner dem det ikke, paa Grund af deres Uvidenhed.

Det er Daarskab af Menneskene at sige, at de elske Gud, naar de ikke elske deres Brødre; og det gavner dem Intet, at sige, at de have Tillid til Gud, naar de ikke have Tillid til retfærdige Mænd; thi de vide Intet om Gud. Dersom vi have Mangel paa Tillid til dem, som Herren har beskikket til at lede dette Folk, hvorledes kunne vi da have Tillid til et Væsen, som vi ikke kjende? Det er Daarskab at tale derom. Det vil hurtigere svække en Person, naar han taber Tilliden til dem, som ordne Guds Riges Anliggender paa Jorden, end om de skulde sige: „Jeg veed ikke, enten der er nogen Gud eller ikke, og jeg bryder mig heller ikke noget om ham." En Mand eller Qvinde vil ikke saa let blive overvunden af Fjenden, eller saa hurtig blive fort fangen af Djævelen, fordi de ikke troe paa et Væsen, som de ikke kjende, som naar de ikke troe paa dem, de kjende.

Broder Joseph lærte de Hellige, og det læres os altid, at vi skulle have urokkelig Tillid til vore Ledere, for at være sikkre paa, at vi leve saaledes, at Christus er i os en levende Kilde, at vi kunne have den Hellig-Aand i vore Hjerter til at oplive, styre og lede os i hver Time og Stund af vort Liv. De Hellige formanes Sabbat efter Sabbat, og Aar efter Aar til at holde sig nær til Herren, at forsage al Synd, og at forlade sig paa Gud af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind, saa at de ved Aandens Aabenbarelse kunne forstaae Sandheden, naar den kommer til dem.

Hvor mange hundrede Gange er det ikke bleven Eder lært, at saasnart de Hellige forsømme Bønnen og andre daglige Pligter, begynde de hurtigt at faae Kjærlighed til Verden, blive stolte i deres egen Indbildninger og udsatte for at fare vild, have hele Dagen Lyst til at gjøre det, som Herren finder Mishag i, og forsømme at gjøre det, som Herren fordrer af dem.

Hvorledes kunne vi erholde ubetinget Tillid til alle Br. Josephs Ord og Handlinger? Kun ved at leve saaledes, at Aandens Stemme vidner for os hele Tiden, at han er den Allerhøiestes Tjener, saa at vi kunne fatte det, om Herren skulde sige: „Joseph er min Tjener, jeg leder ham Dag for Dag, hvorhen jeg vil, og byder ham at gjøre, hvad jeg vil; thi han er min Mund til Folket. Og jeg siger til

Jordens Nationer, hører mine Tjenere, som jeg sender til Eder, ellers kunne I ikke blive frelste." Dette er Indholdet af de Bemærkninger, som Br. Burton netop gjorde, og heri indbefattes een af de største og indholdsrigeste Taler, som nogensinde kan prædikes for Verden. Og jeg ønsker, vi havde flere Ældster, som kunde gaae og prædike netop saadanne Taler ved Guds Kraft, nemlig: „Jeg veed, at Joseph Smith er en Guds Prophet, at dette er Saliggjørelsens Evangelium, og hvis I ikke troe og annamme det, ville I blive fordømte."

Dette er een af de vigtigste Prædikener, som nogensinde kan afholdes, og dersom de hertil kunne føie noget Mere ved Guds Kraft, vil det ganske være i sin Orden. Naar en Mand forkynder en saadan Lærdom i en Forsamling af Syndere, er det een af de bedste Prædikener, som nogensinde er bleven afholdt for dem, fordi Aanden bærer Vidnesbyrd om samme. Dette er hvad der altid bliver forkyndt for Eder, nemlig, at leve saaledes, at Guds Aand altid kan være hos Eder, og da kunne I vide, at hvad I høre af Kirkens Ledere er ret. Naar I ikke leve saaledes, ere I uvidende, og om I da bære Vidnesbyrd, vidne I om det, I ikke kjende. Lev saaledes, at I kunne kjende og bære Vidnesbyrd om ethvert Princip, som er ret, ikke blot med Læberne, men saa at I af Hjertet kunne med Sandhed sige: „Jeg veed, at Alt er rigtig."

Som jeg saa ofte har sagt til dette Folk, det er et godt Folk. Vi bestræbe os for at opbygge Himmeriges Rige. Mange troe, at dette Folk maa gjøre store Opoffrelser, men hvad have vi at opoffre? Intet; thi Alt er Herrens. Men antag, at de havde Noget at opoffre, saa vilde de være villige til at gjøre det; de vilde være villige til at gjøre hvadsomhelst, for at erhverve sig Saliggjørelse. De have allerede forsaget deres Hjem og deres Venner, og ere komne hid for at tjene Herren, og nu vedbliv — skal jeg sige at reformere?" Ja, vedbliv med denne Reformation, som der har været Tale om. Vedbliv at forbedres, og lev saaledes, at Eders Tro og Kundskab kan forøges, at Eders Sind kan blive oplagt til at modtage det, som henhører til vor Fred og evige Saliggjørelse, og lev ikke længere i Mørket, hvorved I blive nødte til at sige: „Jeg forstaaer ikke disse Ting, som ere blevne os lærte; det er store og forunderlige Ting, de gaae udenfor min Fatteevne; jeg veed ikke hvoraf det kommer, at jeg føler, som jeg mange Gange gjør; der kommer Følelser over mig, som jeg ikke kan gjøre Rede for."

Dersom I holde Eder nær til Herren, og altid ere fulde af det levende Ønske, at adlyde Guds Love, saa ville I kunne forstaae Aanden, som kommer til Eder; I kunne da vide, hvorledes I skulle opbygge Herrens Rige, og forfremmes i Alt, hvad der er godt, og der vil blive en varig Glæde istedetfor Sorg. De, som knurre, og synes, at de have udholdt mange Lidelser og Savn og gjort store Opoffrelser for Himmeriges Rige, nyde ikke Aanden af deres Religion. De have ikke Aanden af det hellige Evangelium, thi de holde sig ikke saa nær til Herren, at Christus i dem er som en levende Kilde, som et Væld, hvoraf det evige Liv udstrømmer.

De, som ere besjælede af Evangeliets Aand, ere aldrig bedrøvede eller modfaldne. De knurre ikke under deres Lidelser og synes, at de have opoffret for Meget for Evangeliet, men ere altid glade, altid fornøiede, og have bestandig et lykkeligt Smiil paa deres Ansigt, og, som Broder Robert sagde, det gjør Djævelen gal. Det er sandt, det gjør ham gal, at han ikke kan skade dette Folk saa meget, at de derved komme til at see nedslaaede ud. De, som ere i Besiddelse af Aanden af deres Religion, føle

deres Haab tiltage, og have altid et Trøstens Ord til sig selv, deres Familie og deres Venner, og Alt er ret for dem. Lad Guds Riges Opbyggelse være vort første og eneste Formaal.

Der er Ingen, som har større Aarsag til at glæde sig, end vi, og der er intet Folk paa Jorden, som har saa meget at takke deres Skaber for, som de Sidste-Dages Hellige. Evangeliet bragte os det hellige Præstedømme, der atter er gjengivet til Menneskenes Børn. Nøglerne til dette Præstedømme ere her; vi ere i Besiddelse af dem; vi kunne aabne og tillukke. Vi ere blevne begavede med Himmelens Fuldmagt til at forvalte Evangeliets Ordinancer, der ere til vor egen og vore Medmennesketers Frelse, og det har været min store Sorg, som jeg saa ofte har talt om, at tænke paa, at et Folk, som er i Besiddelse af alle de Principer, Nøgler, Gaver og Kræfter, som henhøre til det evige Liv, skulde forsømme at benytte en saa stor Velsignelse.

Guds Haand er synligen med os. Mange Ting tildrog sig forrige Aar, hvori vi saae Guds umiddelbare Omsorg for os. Kunne vi see Herrens synlige Haand i hans Handlemaade med os i Aar? Ja, vi kunne. Hvis Nogen kunde have talt Israel i disse Dale, og hvor mange Tønder Korn vi avlede forrige Aar, vilde han have sagt, at der var ikke avlet Korn nok i 1856 til at vare for Folket til 1ste April 1857.

Alt tydede hen paa, at der vilde blive langt haardere Tider i 1857, end de, vi oplevede i 1856, og Mange propheterede, at saa vilde det ogsaa blive. Men en Dag kommer Br. Kimball og siger: „Hveden formeres." Det troer jeg gjerne. „Den formerer sig i Meelkisterne." Jeg har troet det Princip i mange Aar. Jeg veed, at Herren har handlet med mig og Andre paa en Maade, som ikke kan forklares efter Menneskenes almindelige Anskuelser. Jeg har tidligere omtalt, hvorledes man har fundet Penge i sine Lommer, som ikke kunde havet være der, med mindre en Engel eller nogen Anden ham uafvidende havde lagt dem deri. Meel og Hvede er bleven funden i Kisterne, efterat de vare tømte, og det uden at Eieren vidste, hvorledes Forraadet var bleven forøget. Hvo, som lagde det der, behøver jeg ikke at sige; men jeg veed, hvem der ikke gjorde det.

Have vi noget synligt Beviis paa Guds Omsorg for os nu? Ja vi have, hvis Menneskene vilde oplade sine Øine og selv see. Dersom dette Folk, de Sidste-Dages Hellige, ved Aanden kunde see Herrens Handlemaade saa synligt, som Nogle kunne, vilde der ikke være andet end Fryd og Glæde iblandt os, fra den Ældste til den Yngste, fra den Første til den Sidste, fra den ene Side af Kloden til den anden.

Vi ville nu gaae over til den anden Side og spørge: Findes der Lidelser blandt dette Folk? Ja; de Hellige blive syge og døe, og vi have ikke Magt til at holde dem i Live, og jeg troer ikke, jeg vilde, om jeg havde Magt dertil; og jeg troer heller ikke jeg vil, naar jeg faaer Magt dertil; thi da har jeg mere Viisdom, end jeg nu har. Kundskab er Magt; og eftersom jeg vinder Kundskab, vinder jeg ogsaa Magt. Dersom vi vilde overveie dette, skulle vi see, at Herrens Haand er synligt udrakt over os bestandigen.

Antag, at hele dette Samfund skulde gjøre sig det Spørgsmaal: Troer I ikke, at Herren har begunstiget og velsignet os, som Følge af, at vi have gjort ret? Jo, vilde vi paa eengang svare, vi troe, at vor Tro paa Gud, og vor Vandel som hans Folk, og vor Godhed mod de Fattige have været Aarsag til, at han har udgydt sine Velsignelser over os, og begunstiget os saa meget, som vi nu ere. Dersom de Hellige vedblive at være ydmyge for

Herren, at holde hans Bud, at elske og tjene ham, vil han velsigne dem baade aandeligen og timeligen, og han vil lade Jorden frembringe sine Produkter i Overflødighed, lade vore Hjorder formeres, og vil bortjage al vor Sorg og Bekymring, og give os Midler til at hjemsamle de Fattige fra ethvert Land. Dette er Zions Land. Disse Dale ere hverken mere eller mindre end et midlertidigt Tilflugtssted for de Hellige, og om de blot ville gjøre, hvad Ret er, kan ingen Magt forstyrre dem. Værer gode mod Alle, mod Eders Venner, mod Troens Huusholdning, og selv mod Eders Fjender. Lad os gjøre Alt, hvad vi kunne, for at frelse Enhver, saa vil Herrens Haand være udrakt over os, og vi ville være beskyttede.

Hidindtil har der været for meget af en Aand, som vilde finde Feil her, men jeg troer, at den nu er næsten aldeles udbreven. Dog kunne I endnu høre Enkelte sige: „Der vil snart komme haarde Tider; Pøbelen kommer; Faarekyllingerne og Græshopperne komme og spise Alt op for os." De have allerede forsøgt det, og jeg frygter ikke mere for den ene Hærskare end for den anden, endskjøndt Græshopperne ere den værste Plage; thi Mennesker kunne vi holde fra os, men naar I ramme en Græshoppe eller en Faarekylling, bliver Luften med eet fuld af dem, og om I dræbe een, kommer der to istedet.

Forjag al Frygt. Lad det være de Helliges eneste Bestræbelse at opbygge Guds Rige paa Jorden. Værer omhyggelige for Eders Helbred og lever saa længe I kunne. Lader os gjøre, hvad vi kunne for at leve, indtil vi have drevet Djævlene ud af dette Land, ja udryddet dem af hele Jorden. Jeg ønsker at leve indtil dette er skeet, at see Zions Forløsning, Guds Kirke og Rige udstrakt over hele Jorden og Fredsfyrsten regjere evindeligen. Maa Herren velsigne os. Amen.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 102.)

Et stort Raad vil derpaa blive afholdt, hvori Verdens Anliggender lige fra Begyndelsen af ville blive bragte i Orden, og i hvilket Fader Adam vil præsidere som Overhoved og Repræsentant for hele Menneskeslægten. I forskjellige Tidsaldere har der været aabnet Communication mellem Himlene og Jorden. Forbindelsen mellem disse har i længere Tid været hævet, og enhver af dem har virket i sin egen Sphære, indtil i disse Dage. Guds Rige paa Jorden har været lidet, svagt, upopulairt, traadt under Fødder af Menneskene, og Ingen, uden Mennesker af en ædel Aand, med et fast Haab og en modig Bestemthed har vovet at forsvare dets Grundsætninger. Disse Mænd vare i Besiddelse af Kundskab fra Himlene, given ved Engles Betjening, ved retfærdige Aanders Meddelelse og ved at blive viste Evighedens Undere, vare vidende om Tusindaarets Nærmelse og Guds Regjering paa Jorden; de forstode deres Bestemmelse, og levede og døde i Haabet om at arve alle Ting. Disse Meddelelser fra Himlene udfoldede Guds Hensigter for dem, og i alle

deres Foretagender bleve de drevne af Udsigten for Fremtiden. I den mosaiske Uddeling maatte de gjøre jordiske Ting i Lighed med de himmelske. Derfor blev det sagt Moses: „See til, at Du gjør alle Ting overeensstemmende med det Mønster, som jeg viste Dig paa Bjerget." Arken blev derfor gjort efter det himmelske Mønster, og det samme var Tilfælde med Jerusalems Tempel. Jerusalem var et Billede af det himmelske. Det aaroniske Præstedømmes Offringer havde Hensyn til Forsoningen med Christus, som var Jødernes jordiske Ypperstepræst, og vor evige Ypperstepræst og Midler i Himlene. Hans Præstedømme er et evigt Præstedømme og er efter Melchisedeks Orden, og Melchisedeks var efter hans Orden, og begge vare efter den Orden, som existerer i Himlene. Dette Præstedømme tilligemed Evangeliet bragte Liv og Udødelighed for Lyset, satte Menneskene i Besiddelse af Visshed og afslørede Fremtiden; de kjendte de guddommelige Love og Ordinancer; og handlede i Henhold til dem, og da de vare beskikkede af Gud, havde de Fuldmagt til at løse og at binde, osv.

Da ville de komme sammen for at ordne alle disse Anliggender, og Alle, som have havt Myndighedens Nøgler til at forvalte, ville da aflægge Regnskab over deres anbetroede Huusholdning paa Jorden. Og da denne Myndighed er bleven overdraget fra den Ene til den Anden i de forskjellige Tidsaldere og Uddelinger, vil Enhver komme til at aflægge Regnskab for dem, af hvem de have modtaget Præstedømmets Nøgler. De, som vare i Himlene, have staaet dem bi, som vare paa Jorden; men da skulle de samles i et almindeligt Raad, for at aflægge Regnskab for deres Huusholdning, og da Menneskene i de forskjellige Tidsaldere have faaet deres Myndighed til at administrere af dem, som tidligere havde Nøglerne dertil, vil der blive en almindelig Opgjørelse. De, som staae under Autoriteterne i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ville komme til at gjøre Regnskab for deres Forvaltning for deres Foresatte i Præstedømmet. Saaledes komme Ældsterne til at aflægge Regnskab for Conference-Præsidenterne; Conference-Præsidenterne for Missions-Præsidenterne; disse og de Halvfjerdsindstyve for de tolv Apostler; disse for det øverste Præsidentskab; dette igjen for Joseph, af hvem det, saavel som de Tolv, erholdt deres Præstedømme. Saaledes vil Ordningen af den sidste Huusholdning blive. Joseph overgiver sin Myndighed til Petrus, som havde Nøglerne før ham, og af hvem han fik dem; Petrus overleverer sine til Moses og Elias, hvilke meddeelte ham denne Myndighed paa Bjerget; og disse til dem, af hvem de fik dem. Og saaledes vil Verdens Anliggender blive ordnede, Gjenoprettelsen af alle Ting blive fuldbragt og Guds Rige blive indført. Jorden vil blive løst fra sin Forbandelse, antage sin paradisiske Herlighed, og Alt, vedkommende dens Gjenoprettelse, blive opfyldt.

Ikke alene Jorden, men ogsaa Mennesket, skal blive gjenopreist, og de Forjættelser, som i enhver Tidsalder vare de Helliges Haab, ville blive til Virkelighed. Guds trofaste Tjenere, som nogensinde have levet, ville da komme frem og nyde i fuldt Maal den Glæde, paa hvilken de haabede, for hvilken de levede, lede og døde. Gravene ville afgive deres Døde, og naar de hensmuldrede Legemer gjenforenes med de Aander, som eengang besjælede, oplivede og opretholdt dem her i denne Jammerdal, ville de blive som Christi forherligede Legeme. De ville da glæde sig i den Opstandelse, som de levede for, medens de opholdt sig herneden. Adam, Seth, Enoch og de Trofaste, som levede før Syndfloden, ville da komme

Besiddelse af deres retmæssige Arvedeel. Noah og Melchisedek ville indtage den Plads, der tilkommer dem. Abraham, samt Isaak og Jacob, som ere hans Medarvinger til de samme Forjættelser, vil da komme frem i Spidsen for utallige Skarer, og besidde det Land, som Herren gav dem til evig Eiendom. De Trofaste paa Amerikas Land ville ogsaa blive anviste deres rette Sted; men da dette skal være alle Tings Gjenoprettelsestid, og da ikke alle Ting kunne blive oprettede paa een Gang, vil der blive en Forskjel mellem dem, som have faaet deres opstandne Legemer, og dem, som ikke ere opstandne; og da Skriften siger, at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige, og at ei heller Forkrænkelighed kan arve Uforkrænkelighed, og uagtet Verden vil faae retfærdige Love og en upartisk Forvaltning af samme, og almindelig Fred og Lyksalighed vil herske, som Følge af denne Retfærdighed, saa vil der dog blive en særskilt Bolig for de Opstandne. Denne Bolig kan sammenlignes med Paradiset, hvorfra Mennesket i Begyndelsen blev uddreven.

Da Adam blev uddreven af Edens Have, blev en Engel med et blinkende Sværd sat til at bevogte Livsens Træ, for at Mennesket ikke skulde æde deraf og blive udødeligt i sin faldne Tilstand, og derved forhindres fra at erholde den Ophøielse, som han kunde blive istand til at nyde med sit fornyede og herliggjorte Legeme formedelst Christi Forsoning og Opstandelsens Magt. Da han nu har lært Faldets Beskaffenhed at kjende, og har kjæmpet med Synd og Elendighed, og kjender, ligesom Guds Sønner, baade Godt og Ondt, og har, ligesom Jesus, overvundet det Onde, og formedelst Forsoningen beseiret Døden, Helvedet og Graven, gjenvinder han det Paradiis, som han blev udviist af, ikke som det uvidende Menneske, ubekjendt med det Onde, men som en Gud. Nu kan han udstrække sin Haand og nyde af Livsens Træes herlige Frugter, og leve og blomstre evindeligen i Besiddelse af den Udødelighed, som Jesus for længe siden lovede de Trofaste: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne; og at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis."

General-Conferencer.

En speciel Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige afholdtes i Store Saltsø Stad d. 13. og 14. Octbr. f. A., som Fortsættelse af den, der afholdtes d. 6. Octbr. Det første Præsidentskab, de Tolvs Qvorum og Repræsentanter fra Kirkens forskjellige Qvorumer og Distrikter vare nærværende. De sædvanlige Forretninger varetoges, og flere interessante Emner omhandledes. En god Aand herskede, og Brødrene vendte tilbage til deres Virkekredse fulde af Herrens Aand og af Taknemmelighed til deres himmelske Fader for hans Godhed mod hans Folk.

Den 1ste, 2den og 3die Januar afholdtes i Birmingham i England en General-Conference for Kirken i Europa under Præsidium af Præsident A. Calkin. Foruden Authoriteterne i Storbritannien vare Præsidenterne for Missionerne paa Fastlandet tilstede. Zionsaanden herskede — og det forsamlede Præstedømme følte sig styrket og vederqvæget til med fornyet Iver at fremme Evangeliets Sag i deres forskjellige Arbeidsmarker, og ved de givne og modtagne Raad og Instructioner paaskynde Israels Indsamling og Guds Riges Seir paa Jorden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Op! thi det er Morgen! — Naar den travle Dag nærmer sig sin Ende, og den stille Aften udbreder sin Ro, behøver den trætte Arbeider Vederqvægelse, og med Glæde imødeseer han den Stund, da han kan nyde Hvile efter Dagens Byrde og Anstrengelse. Men naar Hviletiden er forbi, og den styrkende Nat efterfølges af en ny Dags Morgen, da staae Flidens Børn atter op for med fornyet Kraft at udføre Livets Pligter. Saaledes synes ogsaa ved Aarets Ende en Hvilens og Glædens Stund at indfinde sig, og den civiliserede Verden hilser med Glæde den længe ventede Juul; Fortællinger om forbigangne Tildragelser opfriskes i Erindringen; Betragtninger anstilles over den velanvendte eller misbrugte Fortid, og Forhaabninger og Drømme om den tilslørede Fremtid udtales i den glade Familiekreds om den hjemlige Arne.

Ved Aarets Slutning og i Helligdagene have vi derfor, istedetfor at kalde de Hellige til nye Bevægelser, eller tilskynde Præstedømmet at arbeide med overdreven Anstrengelse, sammenligningsviis tilbragt en Tid i Hvile med vore Læsere, og tilligemed dem hengivet os til Betragtninger over det henrundne Aar. Og endskjøndt vi i det første Nummer i dette Aar forkyndte de Hellige om Emigrationens Aabning, var det dog mindre en Opfordring til Arbeide, end en glad Tidende om Israels Indsamling. Udentvivl blev det modtaget som et saadant, og for Mange bidrog Tanken om de hjemvandrende Hellige og deres inderligt elskede Deseret meget til at gjøre denne festlige Aarstid endnu glædeligere, og Vederqvægelsens Tid endnu mere styrkende.

Men nu er et nyt Aar begyndt. Det nye Aars Morgen er oprunden, og med den begynder det nye Aars Pligter. Een af de vigtigste Dele af Arbeidet, som ligger for os, vil udentvivl blive Emigrationen. Vi sendte de Hellige Efterretningen om den forestaaende Hjemsamling af Israel, som en glad Tidende, og gav de fornødne Instructioner, paa det de kunne berede sig for samme. Nu derimod henlede vi Opmærksomheden derpaa, som et Foretagende, der skal udføres. „Op" altsaa, „thi det er Morgen" — Morgenen før Indsamlingens Dag, og vi troe en Guds Kraftes Dag i mange Henseender. Lad derfor de Hellige atter begive sig til deres Dagværk, styrkede ved den nydte Hvile, og lad Præstedømmet virke paa deres Arbeidsmarker med den Kraft og fornyede Styrke, som er værdig Herrens Arbeidere, der om Morgenen begive sig ud i hans Viingaard. Lad den Svage sige: „Jeg er stærk!" og Troens Børn: „Vi ere beredte til at udføre Herrens Gjerning!" thi Hviletiden og Festdagene ere forbi, og vort hellige Kalds Pligter og Guds Værk ligger for os.

Vi staae op for at tage fat paa vort tilkommende Arbeide, bedende til Gud, at han vil give os den fornødne Kraft og Styrke til at udføre de Pligter, som Fremtiden vil paalægge os, og krone vore Bestræbelser med en rigere Høst end i 1858. Det, som vor Herre og Mester har kaldet os til at udføre, ville vi troligen bestræbe os for at efterkomme, og vi opfordre tillige alle vore Medarbeidere i Præstedømmet til at staae op og arbeide, saa at vore Hænder kunne blive styrkede, og det os paahvilende Arbeide kan blive lykkeligen fuldført. Lad dem, eftersom deres forskjellige Virkekredse blive dem anviist, ifølge Aandens Veiledning, og eftersom Værkets Fremad-

striden kræver, være færdige til med Kraft, Nøiagtighed og Flid at udføre den Deel af Herrens Gjerning, som bliver dem paalagt. De Hellige maae ogsaa staae op, fulde af Tro, Aand og gode Gjerninger, og begynde det nye Aars Morgen med Biens Flid og Udholdenhed. Dersom dette bliver gjort — dersom Alle ville tage fat paa Værket med et oprigtigt Hjerte, med en urokkelig Villie og med den practiske Troes fulde Virksomhed, — tør vi uden Frygt forudsige, at Velsignelser i et større Maal ville tilflyde de Hellige, og at en rigelig Høst vil krone deres Arbeide i 1859. Da vil den festlige Høitid ved Aarets Ende blive helliget ved Himmelens Bifald, og forsødet ved Bevidstheden om, vel at have udført sine Pligter.

Om Emigrationen. Ifølge senere modtagne Efterretninger fra Præsidentskabet i Liverpool kommer Emigrationen til at afgaae fra Kjøbenhavn midt i April Maaned. Alle Penge, som skulle sendes forud til Indkjøb af Vogne, Oxer, Haandkarrer, osv., tilligemed 10 Rdlr. i Haandpenge for hver Emigrant, som er over 1 Aar, maae være indsendte til „Stjernens" Contoir inden den 1ste Marts. Begge Emigrationer ville afgaae paa eengang; og de af de Hellige, som ikke kunne blive færdige i Aar, kunne berede sig til næste Aar, saa de ikke behøve at lide Tab ved at emigrere, førend de kunne gjøre det i god Orden.

Guldets Virkning.

(Fra „New York Herald").

Det synes virkeligen, som om eet af Hovedmidlerne i Forsynets Haand til at faae øde Landstrækninger befolkede, er Opdagelsen af Guld. Det var Beretningen, som Columbus's Venner bragte om de fabelagtige Rigdomme i de nye Lande hiinsides Oceanet, som vakte Spaniernes, Portugisernes, Franskmændenes, Hollændernes og Englændernes Begjærlighed og Foretagelsesaand, og bragte dem til tidligt at colonisere det americanske Fastland. De guld- og sølvladte Skibe, som udlossede deres rige Ladninger i begge Kongerigerne Castilliens Havne, vare ligesaa mange talende Beviser paa den nye Verdens Rigdom, og ansporede Menneskene i de Dage over hele Europa at emigrere til disse af Naturen saa riigt udstyrede Lande.

Efterat de atlantiske Staters Befolkning havde naaet det Punkt, at de kunde undvære Indførsel fra fremmede Lande, fik man Californien afstaaet fra Mexiko, og derefter — som for at lede Udvandringsstrømmen didhen og faae Landstrækningerne ved det stille Ocean befolkede — skeer den vidunderlige Opdagelse, at Floderne, som udspringe fra Sjerra Nevada Bjergene og løbe ud i det store Ocean, have gylden Sand, og at hele den Region er fabelagtig riig paa Gulderts. Det er blot ti Aar siden denne Opdagelse fandt Sted, og nu ere hine Tragter, som tidligere kun tjente som Græsgange for nogle omstreifende Vildes Hjorder, bedækkede med Avlsgaarde, Landsbyer, Byer og Stæder, og beboede af et stort og velhavende Folk.

Længere ude i det stille Ocean, henne ved Antipoderne, ligger det store Fastland Australien — et Sted, hvortil England, indtil den Tid Guldopdagelserne i Cali-

fornien skete, sendte sine Forbrydere, og hvorfra de hjemvendende Skibe bragte nogle faa Ladninger Uld. Det var meget tyndt befolket, og Indvaanernes moralske Dannelse var ligesaa ringe som deres Antal. Men ogsaa der bragtes det samme altformaaende Middel i Anvendelse, for at faae Tingenes Tilstand forandret og de udstrakte Sletter befolkede, der ellers maaskee endnu i Aarhundreder vilde have været Tilholdssteder for Faarehjorder. Guld opdages i rigere Aarer, end Californien nogensinde har kunnet prale af. Emigrationsstrømmen fra alle Jordens Ender rettes didhen. Melbourne bliver pludselig en Havn, som med Hensyn til sine Skibes Antal, kan maale sig med San Francisco, New York og Liverpool. Landet tiltager i Rigdom og Flor, og nu lover Australien inden lang Tid at blive en mægtig, uafhængig Republik.

I disse tre Tilfælde blev altsaa det selvsamme Middel anvendt, for at bevirke det samme Resultat, nemlig at faae de Forenede Stater, Californien og Australien befolkede.

Det er overmaade interessant og lærerigt at iagttage, hvilke eensartede Midler Herren bruger for at udføre sin store Plan, at faae hele Jorden befolket. Det er kun nogle faa Maaneder siden vi oplevede et lignende Exempel paa Forsynets Handlemaade i Tilfældet med Frazer River Guldminerne, hvis Opdagelse havde tilfølge, at Ny Caledoniens uvenlige Regioner bleve befolkede med en Hurtighed, som hverken Californiens eller Australiens Historie kan opvise Mage til. Den første Bevægelse der har havt sin mørke Side, ligesom det har været i de andre Tilfælde; men der er kun liden Grund til at betvivle, at Guldtragterne ved Frazer River jo tilsidst ville blive for Ny Caledonien eller British Columbia, som det nu kaldes, hvad Mariposa har været for Californien, og Baalarat for Australien.

Og nu have vi den samme Historie nærmere de beboede østlige Stater. Paa den vestlige Grændse af Kansas, der, hvor dette Territorium løber sammen med det fjerne Vesten ved den Aasstrækning af Klippebjergene, der have faaet Benævnelsen the **Black Hills**, og som løber ned og danner den østlige Bjerggrændse for Ny-Mexiko, der har man forn ylig, fortælles der, atter gjort rige Guldopdagelser. Cherry Creek og Pikes Peak ere nu blevne kjendte Navne; thi paa disse Steder skal man have fundet de rigeste Miner. De ere omtrent 300 engl. Mile i Udstrækning, og ere beliggende kun 700 engl. Mile fra Stæderne Lawrence, Leavenworth og Kansas; og fra disse Byer, saavel som fra alle de andre Byer i Territorierne Kansas og Nebraska, udvandre daglig Skarer af Folk for at arbeide i Minerne, opreise Byer og Stæder, og lægge Grundvolden til en ny Stat. Denne Opdagelse vil være en mægtig Drivefjæder for Emigrationen til Kansas, saa at det ikke er usandsynligt, dersom Minerne vise sig at være saa righoldige, som der fortælles, at dette Territoriums Folkemængde vil stige til det Dobbelte eller Tredobbelte i Løbet af et Aars Tid.

Her finde vi atter den samme mysterieuse Magt i Virksomhed, der hjælper til at fordele Indbyggerne paa Jorden mere ligeligt over hele dens Overflade, og bringer de længst bortfjernede og mindst indbydende Egne indenfor det menneskelige Samfunds Omraade.

Opdagelsen af Guldminerne ved Pikes Peak og Cherry Creek vil ogsaa have en anden Virkning, hvis de ere saa værdifulde, som man antager. Den vil bevirke Anlæggelsen af Jernbaner fra Missouri til de vestlige Grændser af Kansas,

og disse Baner vilde blive Led af den store Jernbanekjede til det stille Ocean, og paaskynde den Dag, da New York og San Francisco kun vilde være en Uges Reise fjernede fra hinanden. Guldopdagelserne i Kansas vilde derfor have gavnlige Følger baade for Amerika og for hele Verden.

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 100.)

---

5) „Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed." Barmhjertige ere de, som ere venlige, medfølende og ømhjertede — de, som have Medlidenhed og Sympathi med deres Medskabninger, og som føle sig tilskyndede til at lindre deres Nød og Smerte, saa vidt som det staaer i deres Magt. „Værer barmhjertige," siger Frelseren til de Hellige paa et andet Sted, „ligesom Eders Fader i Himmelen er barmhjertig." (Luc. 6, 36.) Vor himmelske Fader er Barmhjertigheden selv, og dersom vi, som hans Børn, ere i Besiddelse af hans Aand, og handle under sammes Indflydelse, vilde vi være lige saa barmhjertige mod Andre, som han er mod os. Vi skulde endog velsigne dem, som forbande os, og gjøre dem godt, som hade os, skade os og forfølge os. Et fremragende Træk af Barmhjertigheden er at tilgive lidte Forurettelser; og Apostelen Paulus formaner de Hellige under sin Varetægt til at være „velvillige og barmhjertige mod hverandre, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud haver tilgivet Eder i Christo." (Ephes. 4, 32.) De sande Guds Hellige ere villige til endog at tilgive deres Fjender, at gjengjælde Ondt med Godt, Forbandelse med Velsignelse, Uret med Ret, Ukjærlighed, Utaknemmelighed og Skade med Venlighed og Godgjørenhed. Deres Ønsker og Følelser indeholdes i følgende Ord af Pope:

„Lær mig at føle i mit Hjerte
„Deeltagelse i Andres Smerte;
„Tilgiver jeg min Næste heelt —
„Barmhjertighed bli'er mig tildeelt."

Forjættelsen til de Barmhjertige er, at „dem skal vederfares Barmhjertighed." Den samme Forjættelse indeholdes i disse Davids Ord: „Den Barmhjertige vil Du vise Barmhjertighed." De, som ikke ere barmhjertige mod Andre, fortjene ikke at vises Barmhjertighed, ei heller ere de istand til at vurdere saadanne ædle Barmhjertighedshandlinger, som, hvis de havde fortjent det, maaskee vilde have udstrakt sig til dem. Kunne de, som ere uvillige til at tilgive deres Næste, gjøre Krav paa Tilgivelse af deres Fader, som er i Himmelen? Ingenlunde; thi Herren siger: „Dersom I ikke tilgive Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ei heller tilgive Eders Overtrædelser." (Matth. 6, 15.) Kunne de, som med Umildhed tildele en bodfærdig Broder, der har faret vild, det fuldeste Maal af streng Retfærdighed, istedetfor at vise ham Barmhjertighed, vente, at deres himmelske Fader vil skjenke dem Barmhjertighed? Nei; thi Herren siger: „Med hvad Maal, I maale, skal Eder atter tilmaales." (Matth. 7, 2.) Dersom da vi, som Guds Hellige, under Indflydelsen af hans Aand, lægge for Dagen en Tilbøielighed til Barmhjertighed og Overbærelse med Andre, kunne

vi selv vente at „erholde Barmhjertighed" af ham, som altid er „naadig og barmhjertig, langmodig og af stor Miskundhed." (Ps. 145. 8.)

6) „Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud." Hjertet er Hovedsædet for Menneskets Liv — Drivefjæderen til al physisk Handling og Virksomhed — den Deel af Legemet, der sætter Blodet, som udgjør Legemets Liv, og findes i alle dets Dele, i Bevægelse. At være reen af Hjertet er billedligen talt at være reen i vore Bevæggrunde og Principer — at være reen i vort Indre — at vore Hensigter, Ønsker og Følelser ere rene, gode og hellige. Salige ere de, som ere saaledes rene af Hjertet; „thi de skulle see Gud." „De skulle see ham Ansigt til Ansigt, og hans Navn skal være i deres Pander." (Aab. 22, 4.) Tilsyneladende, udvortes Reenhed er intet Beviis paa indvortes Reenhed. Vel sandt, Menneskene domme efter det Ydre, men Gud seer til Hjertet; men dersom dette er sand Reenhed, saa er jo Alle rene, og Alle skulle see Gud. At „see Gud" betyder, at være hos ham, og at blive deelagtig i hans Herlighed. Der staaer skrevet om dem, som blive anseete værdige til at boe paa den nye Jord, naar Guds Paulun skal være hos Menneskene, og naar han skal være deres Gud, og de skulle være hans Folk, at „de skulle see hans Ansigt, og hans Navn skal være i deres Pander." Ogsaa Esaias siger, idet han taler om de Retfærdige: „Deres Øine skulle beskue Kongen i hans Deilighed; de skulle see et langt fraliggende Land." (33, 17.) Herren har i sin forjættede Velsignelse til „de Rene af Hjertet," at „de skulle see Gud," øiensynligen havt Hensyn til den Tid, da de trofaste, rene Hellige af enhver Tidsalder og Uddeling, som uskadte have gjennemgaaet deres Trængsler og Prøver, skulle arve det celestiale Rige, og blive ophøiede til Guds umiddelbare Nærværelse, for at leve i lyksaligt Samqvem med ham og hele den herliggjorte Skare evindeligen.

7) „Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn." „Fredsommelige" eller Fredsstiftere ere de, som bruge deres Indflydelse til at forebygge Krig og Strid, forsone Partierne med hverandre, bilægge deres Stridigheder og Udestaaelser og fremme Fred og Enighed. Herren kaldes ogsaa „Fredens Ophav" og „Fredens Gud;" og alle sande Hellige, som ere besjælede af hans Aand, og paavirkes af dens Indflydelse i deres daglige Omgang med deres Medmennesker, ere „fredsommelige" og i Sandhed „Guds Børn." Man kan ogsaa kalde dem saa i en særegen Betydning, fordi de ligne ham i aandelig Henseende, og dagligen lægge for Dagen en himmelsk Aand, som de annamme af ham. Frelseren, der var Guds Søn, og som kom for at grundfæste „Fred paa Jorden og Velvillie mellem Menneskene," benævnes tillige „Fredsfyrsten." Derfor ville alle hans sande Efterfølgere, Disciple eller Hellige naturligviis deeltage i hans Aand og følge hans Exempel. Deres Glæde, deres Attraa, deres Hensigt vil være at blive Fredsstiftere blandt deres Medmennesker. Derfor „skulle de kaldes Guds Børn," ja, „Guds Arvinger og Christi Medarvinger."

(Fortsættes.)

Brev fra Præsident Brigham Young til Præsident A. Calkin.

Store Saltsøstad den 10de Septbr. 1858.

Ældste Asa Calkin. Kjære Broder!

Vi benytte denne Leilighed, som velvilligt er os tilbudt, at sende Dem nogle Linier. Vi have haabet at høre fra Dem, endskjøndt det maaskee var vel meget at vente at faae Noget med den almindelige Post, endskjøndt den nu for Tiden gaaer regelmæssigt hver Uge.

Vi vente, at der vil komme ind en lille Emigration hertil i Aar,*) da Veien ansees for tilstrækkelig aaben og sikker; og som Følge deraf vil der udentvivl blive en stor Emigration næste Aar, endskjøndt vi ikke kunne hjælpe Nogen af Emigrationsfondet. Saa mange, som ville og ere istand dertil, kunne komme; og maaskee mange Andre, som ikke kunne reise heelt op til Dalen, kunde komme til Staterne, og trække sig hjemad, eftersom Veien aabnes. Det er det Fornuftigste, at de, som komme, lande i de nordlige Havne og reise til Chicago, hvor vore Agenter herefter ville gjøre Forretninger, istedetfor i St. Louis. Vi ville ogsaa have en Agent i Staden Jowa, for derved ikke alene at undgaae Faren paa Floderne, men ogsaa de smitsomme Sygdomme, som i Almindelighed herske i de sydlige Egne.

Vi gjentage atter, hvad vi før have raadet Dem til, at De samler Tiende-regnskaberne for hver Conference, saa at Enhver, der har betalt Tiende, kan blive crediteret derfor. En Fortegnelse over Tiendeydernes Navne maa vedlægges Regnskaberne, paa det de kunne blive indførte i Bøgerne i Zion.

Vi forstaae, at der er mange værdige, trofaste Hellige, som ere fattige, og som ikke have Midler nok til at emigrere for til dette Sted, og at deres Længsel efter Udfrielse er stor. Vort Ønske og Bøn er, at Veien maa aabne sig for dem, at Herren vil ordne og styre Alt saaledes, at de kunne blive udfriede af Trældom og faae en Arvelod med dette Folk. Men Guds Villie skee. Vi føle os fuldkommen beroligede ved Tanken om, at vi have opfyldt vor Pligt til det Yderste til Gunst for dem, og vi ville vedblive at hjælpe dem, naar vi blive istand dertil; og vi ansee det som enhver Helligs Pligt at bidrage Sit til at hjælpe de fattige Hellige hjem til Zion, og at bruge de Midler, hvormed Herren har velsignet dem, til at fremme Sandhedens og Retfærdighedens Sag paa Jorden.

Ældsterne Horace S. Eldredge, Joseph W. Young, George Q. Cannon og Frederick Kesler ville om nogle Dage afgaae til Staterne og gjøre Forretninger for os i Chicago, som før bemærket, istedetfor i St. Louis. Nogle af dem idetmindste ville vende tilbage til Foraaret. Dersom Brødrene Eldredge eller Cannon skulde behøve Penge, og det staaer i Deres Magt at hjælpe dem, er det vort Ønske, at De vil gjøre saa. Tillige anmodes De om at efterkomme enhver Reqvisition paa Værktøi, som de maatte ansee for bedst at kjøbe i England; thi det er vor Beslutning at benytte denne gunstige Leilighed til at forsyne os med Maskinerier, hvor-

*) Menende vore sidste Emigranter, som kom ind i Dalen ti Dage efterat dette Brev skreves.

med vi for Eftertiden, saa vidt som muligt kunne forfærdige, hvad vi have behov.

Dersom de europæiske Hellige ønske at danne et Haandkarre-Compagni og komme hjem paa den Maade, saa have de Tilladelse dertil; og hvis de foretrække at nedsætte sig paa et beqvemt Sted i Canada, som der var Tale om forrige Aar, vil det være ganske i sin Orden; thi naar vi blive færdige, kunne vi ligesaa godt samle dem hjem derfra, som fra noget andet Sted. Og om de ogsaa skulde blive i Canada eller i Staterne nogle Aar, for at see, om de vilde falde fra eller ikke, førend de komme hid, vilde det maaskee være godt, da det vilde spare dem den Uleilighed at drage over Sletterne to Gange, og spare os for en Deel Ubehageligheder ogsaa. Det er ofte Tilfælde, at saa snart som en Mand, der aldrig har eiet saa meget som en Ko, en Hest, et Sviin, eller noget levende Huusdyr, kommer hid og begynder at blive formuende, forglemmer han sin Gud og Alt, hvad der er bleven gjort for ham, og er fra den Tid ei tilfreds, før han er kommen tilbage til den Søle, hvorfra han blev udtrukken. Det er øiensynligen bedre for alle saadanne Personer at forblive, ja endog døe i Adspredelsen, uden at hjemsamles, naar de døe i Troen, end at komme hid blot for at falde fra, og tilsidst gaae til Helvede. Vi vilde ligesaa gjerne, at de Hellige skulde blive sorterede og rensede i Verden en Stund, som at have det Alt at gjøre, efter at de ere komne hid. Mange af dem, som tidligere ere blevne hjulpne hjem af Emigrationsfondet, ere saa efterladende med at tilbagebetale hvad der blev dem laant, at vore Hænder bestandigen ere bundne med Hensyn til at hjælpe Andre.

Vi leve endnu, og vente, naar denne Forfølgelse er forbi, som der er Udsigt til, den snart er, da det er mislykkedes for vore Fjender i enhver Henseende at udføre deres Hensigter, at „Mormonismen" vil faae et større Opsving, blive mere agtet, og erholde en større Kraft og Indflydelse end nogensinde før. Vi formode, De savner Hjemmet, men vær ved godt Mod; Deres Venner erindre Dem, og Deres Familie befinder sig særdeles vel. Alt er ret i Zion. Hvilke Prøvelser, vi end monne faae, ville de dog ikke skade os. Det beviser kun den store Sandhed, at Ingen, uden de ydmyge, oprigtige og lydige Hellige, som leve efter deres Religion og tjene Gud, fordi de elske Retfærdighed og Sandhed, og hade Synd og Ugudelighed, vil kunne bestaae, og tilsidst gaae igjennem den celestiale Port.

Maa Himmelens rige Velsignelse følge Dem, og Israel triumphere over alle sine Fjender!

Jeg forbliver som stedse

Deres Broder
i Christi Evangelium
Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 93.)

Følgende Brev afsendtes til John Whitmer, som Følge af at han tilbageholdt Optegnelserne for Kirken i Staden Far West, da de affordredes ham af Skriveren:

Mr. J. Whitmer, Sir! Vi vare

villige til at beære Dem med at offentliggjøre Deres Beretninger om de Sidste-Dages Helliges Kirkes Historie, efterat have foretaget saadanne Rettelser, som vi ansaae nødvendige, da vi kjendte Deres Udygtighed som Historieskriver, og at de Arbeider, som komme fra Deres Pen, ikke kunde lægges under Pressen, uden vi først havde rettet dem, med mindre det vilde kaste Skygge paa Kirken. Vi have i Sandhed, Sir, aldrig anseet Dem istand til at skrive en Historie, men vare villige til at lade den udkomme under Deres eget Navn, endskjøndt det i Virkeligheden ikke vilde blive Deres, men vort. Vi ere fremdeles villige til at lade Dem have denne Ære, dersom vi kunne faae Dem til at lære deres egen Interesse at kjende, og at overlade os Deres Noticer, saa at de kunne blive gjennemseete og ordnede for Pressen; men hvis ikke, have vi alle de nødvendige Kilder, som behøves for en anden, som vi skulle begynde at skrive i denne Uge.

Deres ydmyge Tjenere
Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon,
Præsidenter over hele de Sidste-Dages
Helliges Kirke.

Attesteret af E. Robinson, Skriver.

Tirsdagen den 10de Kl. 12 Middag reiste Ældsterne Kimball og Hyde tilvogns fra Preston til Liverpool.

Onsdagen den 11te fremførte Ældste Seymour Bronson følgende Klager for Høiraadet i Far West imod Oliver Cowdery:

„For Biskoppen og hans Raad for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige fremlægger jeg følgende Klager mod Oliver Cowdery:

1) For at have forfulgt Brødrene med fortrædelige Processer, som han har anlagt imod dem, og derved plaget de Uskyldige.

2) For at have søgt at nedrive Præsident Joseph Smith, juniors, Charakteer ved løgnagtig at lade sig forstaae med, at han havde overtraadt i Hoer, osv.

3) For at have behandlet Kirken med Ringeagt ved ikke at bivaane Forsamlingerne.

4) For at have fornegtet Troen ved at erklære, at han ikke vilde lade sig regjere af nogen geistlig Authoritet eller Aabenbaring i noget af det, der angaaer hans timelige Affairer.

5) For at have solgt sine Jordlodder i Jackson County, hvilket Aabenbaringerne forbyde.

6) For at have skrevet og affende et fornærmende Brev til Thomas B. Marsh, medens han stod som Præsident for Høiraadet og forvaltede sit Kalds Pligter som saadan, og for at have fornærmet Høiraadet med nævnte Brevs Indhold.

7) For at have forladt det Kald, som Gud ved Aabenbaring havde bestikket ham for ussel Vindings Skyld, idet han havde begyndt at practisere som Jurist.

8) For at have vanæret Kirken ved at indblande sig i Bougs-Affairen, efter hvad Rygter siger.

9) For uredeligen at have tilbageholdt Gjeldsbeviser, efterat de ere blevne betalte; og endelig for at have forladt eller forsaget Guds Sag ved at vende sig til denne Verdens forgjængelige Ting, og forsømmet det høie og hellige Kald, som han gjør Paastand paa at have."

Biskoppen og Høiraadet forsamledes i Biskoppens Contoir den 12te April 1838.

Efterat Raadet var bleven ordnet, bleve ovenstaaende Klager af 11te dennes oplæste tilligemed et Brev fra Oliver Cowdery, som er indført i Menighedens Protocol i Staden Far West, Bogen A. 1ste, 2den, 3die, 7de, 8de og 9de Klage blev beviist. 4de og 5te forkastedes og den 6te undbroges. Som Følge heraf blev Oliver Cowdery ikke længere anseet som Medlem

af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Tillige voteredes der af Høiraadet, at Oliver Cowdery ikke længere skulde være Medlem af Committeen, der skulde udvælge Steder til de Helliges Indsamling.

(Fortsættes.)

Rettelse.

I forrige Nummer er i den statistiske Rapport Grenene i Norge og Sverrig feilagtigt angivne. Brevig har 13, Skaane 13, Stockholm 4, Gotheborg 5, Norrkøping 8; Totalsummen for Sverrig er 30, og for hele Missionen 145.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	4	5	1
P. Nielsen, Fredericia	11	4	6
J. C. A. Weiby, Vensyssel	45	"	"
S. Gudmundsen, Norge	30	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	40	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	64	"	"
H. Jensen, Skive	5	"	"
P. Pedersen, Lolland	10	"	"
	210	3	7

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. B. Young	113.
Guds Regjering (fortsat)	117.
General-Conferencer	119.
Redaktionens Bemærkninger	120.
Guldets Virkning	121.
Jesu Bjergprædiken (fortsat)	123.
Brev fra Præs. B. Young til Præs. A. Calkin	125.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	126.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.